

Fietstocht van maker naar maker

Honderd belangstellenden verzamelden zich voor Opmaat, een fietstocht die Oerol-gangers langs zes jonge theatermakers voert.

GITTE BRUGMAN

TERSCHELLING In de Oerolloods van Kinnum pakken vrijwilligers lunchpakketten in. Het wordt een lange dag. In een groep van vijftig fietsers volgen we gids Bauke, naar het hoge duin met uitzicht op het wad.

We gaan zes kunstenaars zien die sinds november 2013 werkten aan een voorstelling van elk een halfuur. De voorstellingen zijn zowel op Terschelling, als straks op het Over het IJ Festival in Amsterdam te zien. De makers kregen begeleiding van ervaren collega's en van experts, zoals onder meer een ecooloog.

Johannes Bellinkx is de eerste artiest die we aandoen. Hij heeft een kijkmachine gebouwd. Van onder zwarte poncho's 'natureluren' we door een kader naar de omgeving. Bellinkx stuurt onze blikken. Naar hoog in de lucht, meeuwen volgend. Naar de veerboot, die zojuist vertrekt. En naar een duinpan. Hé, waar komt die witte tak vandaan? O, kijk ik nu naar mezelf? Bellinkx zet ons aan het denken. Over wat we zien, hoe we kijken. We hebben onze aandacht erbij.

Vervolgens rijden we naar Laura Groeneveld. Hier laten we alle ballast achter om even vrij onze gedachten te laten gaan over de vraag waar, met wie of wat we ons thuis voelen. Ieder voor zich op een stoeltje in een heideveld, met op onze knieën een lattie met vakjes vol vragen.

Terug op het fietspad geven we

„Tegenwoordig zit ik vooral in de kroeg en kijk naar mensen.“ FOTO SARIS & DEN ENGELSMAN

Laura applaus. Ze is verbaasd. Vanuit de aard van de installatie krijgt ze dat eigenlijk nooit. Ze komt speciaal even terug om ons te bedanken.

We reizen verder, naar Josephine van Rheenen, die ons in een duinpan bij Midsland aan Zee trakteert op een choreografie door drie jonge dansers. Ze buitelen, klimmen en rollen de duinen op en neer, op de klanken van een elektrische gitaar. Hun inspanningen stellen die van ons in de schaduw.

Na een korte pauze zetten we koers naar Hoorn. Langs het fietspad richting Oosterend krijgen we van Thabi Mooi een koptelefoon op, en

Ze komt speciaal even terug om ons te bedanken

horen de stem van een oude man. „Er is iemand aan de deur, ik weet niet meer wie dat is...“ Hij gaat ons voor terwijl we hem horen denken, zitten we in zijn hoofd en voelen zijn

verwarring. „Tegenwoordig zit ik vooral in de kroeg en kijk naar mensen. Hé... Er is iemand aan de deur.“

In stilte wandelen we terug, leveren onze koptelefoons in. Nog twee voorstellingen te gaan.

Bij de Turfdoobbe hebben twee mensen hun eigen universum geschapen, voorbereid op een ramp. „Ga weg, de zee is daar“, probeert de vrouw ons te verjagen. Maar als we dan toch blijven... „Ik heb honger.“

Michiel Bijmans een overtuigende dictator in zijn eigen koninkrijk, Gmorrah. Nina Fokker rebelleert tegen zijn tirannie. Als ze de benen neemt bijt hij ons toe: „Er is hier

niets meer te zien. Applaus! Ga weg!“

Rest ons Karlijn Kistemaker. Zij biedt ons geen voorstelling maar een bijzonder arrangement van natuur en cultuur, tegen een sterk gereduceerd tarief. Twee 'van ons' mogen het weiland in, tussen de koeien. Hun ontmoeting loopt al snel uit de hand. Victor wil niet meer terugkomen. Maar of Merel dan wel even wil afrekenen?

Het zit erop. In Kinnum kijken we terug op de zes uiteenlopende talenten, benieuwd naar hun ontwikkeling en wat deze atelierervaring zal opleveren voor een volgende Oerol.